

Apa Bârsei

Dimitrie Bolintineanu

Ca un fluviu d-aur, splendidă lumină,
Peste patru taberi, varsă luna plină.
Turcii și tătarii somnului se dau;
Ungurii, la mese, grijile-nșelau.
Astfel prin furtună, printre nopți, pe mare
Lopătarii varsă tânăra cântare.

Dar Șerban nu doarme, căci dulcele somn
Rar răsfață geana unui mare domn.
Grijile, în horă, turbure se duce
Încotro lumina mai splendidă luce.

Către astea, cântul păsării prin flori
Spune că se varsă fragedele zori.
Domnul către ceruri-nalță rugăciune,
Apoi dă semnalul, trompeta răsună.

Lupta se începe, cetele tătare
Pasă înainte, strigă cu turbare.
Turcii le sprijină; turcii și tătari
Se îndes, s-amestec... Sprinteni armăsari
Nechează, spumează... Armele răsună;
Tremură pământul... Muntele detună,
Soarele pălește... Apele roșesc...
Păsările-n aer zborul lor opresc.
Omul se îmbată d-omenescul sânge...
Muma către sânu-i copilașul strânge.
Ungurii rezistă furiei cei vii,
Dar cum în suflarea negrei vijelii
Arborii rezistă, câteva minute,
Apoi își sfărâmă crăcile bătute,
Astfel stau maghiarii cu-nfocatul dor,
Cu puterea dalbă sufletelor lor.
Dar-necați d-a noastră crâncenă putere,
Iată că se pleacă, bărbăția piere.
Dar atunci începe cruda măcelare.
Furia scăpată, urlă cu turbare.
Caii calcă în sânge până la copii,
Calcă și sfărâmă morții și răniți.
Strigăte, trufașe, celui ce învinge,
Se confund cu plânsul celui ce se stinge,
Astfel cum bacanta, l-al plăcerii loc,
Vine despletită și cu ochii-n foc,

Și cu voluptate, și nesăturată,
De plăceri sălbateci și de vin se-mbată.
Secheli s-abate. Zilele-i se curmă,
Patru mii de nobili în mormânt îl urmă.